

ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΩΝ (του Γιώργου Οικονόμου)

✘ Τα τελευταία επτά έτη, από τότε δηλαδή που ξέσπασε η οικονομική κρίση, η οποία στην Ελλάδα έγινε χιονοστιβάδα χρεοκοπίας, παρατηρήθηκε και η κυριαρχία των οικονομολόγων – όλων των παρατάξεων, αποχρώσεων και κομμάτων, είτε δεξιών και κεντρώων είτε αριστερών, μαρξιστών και νεομαρξιστών. Όμως παρά την αναμφισβήτητη κυριαρχία τους παντού, στα ΜΜΕ, στα κόμματα, στα κοινωνικά δίκτυα, δεν κατάφεραν να αλλάξουν προς το καλύτερο τα πράγματα. Αντιθέτως, η κατάσταση στην Ελλάδα χειροτέρευσε.

Ακόμα και με πολυδιαφημιζόμενους οικονομολόγους, κυρίως αριστερούς, κεντροαριστερούς και εθνολαϊκιστές, που προσκλήθηκαν και στις συγκεντρώσεις στην πλατεία Συντάγματος το 2011 να μιλήσουν για την κρίση και το χρέος, η αποτυχία υπήρξε πλήρης.

Οι περισσότεροι από αυτούς εκμεταλλεύθηκαν τη συγκυρία, χρίστηκαν και αυτοχρίστηκαν ιεροφάντες της οικονομικής γνώσης και πολιτικοί «σωτήρες».

Κατάφεραν από αφανείς πανεπιστημιακοί ή συνηθισμένοι συγγραφείς να αναδειχθούν στον μιντιακό και πολιτικό χώρο, να αποκτήσουν καίρια πόστα, να εκλεγούν βουλευτές, ευρωβουλευτές, να γίνουν υπουργοί, αλλά το αποτέλεσμα για το σύνολο ήταν μηδενικό έως αρνητικό.

Και φυσικά με τις μιντιακές φλυαρίες τους, με τον ορυμαγδό των γεγονότων, τον βομβαρδισμό των ΜΜΕ και τις οικονομικές μαρξιστικές θεωρίες δεν παρήχθη ουσιαστική οικονομική γνώση.

Η οικονομική κρίση, πάντως, απέδειξε με τον πιο εκκωφαντικό τρόπο την παταγώδη αποτυχία των οικονομολόγων, οι οποίοι δεν

την προέβλεψαν ούτε μπόρεσαν να την αποσοβήσουν ούτε να τη μετριάσουν.

Όσον αφορά την Ελλάδα, η χρεοκοπία οφείλεται εν πολλοίς και στους χειρισμούς των οικονομολόγων και των οικονομικών παραγόντων.

Μία δε κατηγορία αριστερών και εθνολαϊκιστών οικονομολόγων ενοχοποίησε για τη χρεοκοπία την Ευρώπη και ειδικώς το ευρώ.

Ανήγαγε δηλαδή τη χρεοκοπία σε εξωτερικές και οικονομικές αιτίες και δη νομισματικές.

Όμως η οικονομία δεν είναι αυτόνομη από το πολιτικό σύστημα και ανεξάρτητη από την πολιτική εξουσία.

Η αυτονόμηση της οικονομίας υπάρχει μόνο στη θεωρία (αστική και μαρξιστική), όχι στην πραγματικότητα.

Η πραγματικότητα δείχνει τις στενότερες σχέσεις μεταξύ οικονομίας και πολιτικού συστήματος.

Η αλήθεια είναι ότι η είσοδος της Ελλάδας τόσο στην Ευρωπαϊκή Ένωση όσο και στην ευρωζώνη δεν επιβλήθηκε από την Ευρώπη ή κάποια άλλη εξωτερική δύναμη.

Ήταν καθαρά πολιτική απόφαση των ελληνικών πολιτικών, οικονομικών και τραπεζικών ελίτ.

Όπως καθαρή πολιτική απόφαση των ίδιων ελίτ ήταν η ανάληψη των ολέθριων Ολυμπιακών Αγώνων για το 2004.

Επίσης οι προηγούμενες χρεοκοπίες του 1893 και του 1932 δεν συνέβησαν επί ευρώ αλλά επί δραχμής.

Είναι το πολιτικό σύστημα λοιπόν που παράγει χρεοκοπίες, τεράστια δημόσια χρέη, υπερβολικά δημοσιονομικά ελλείμματα.

Είναι η ανικανότητα του ανεξέλεγκτου ολιγαρχικού συστήματος που παράγει τις γνωστές νεοελληνικές παθογένειες, οι οποίες επί δεκαετίες ταλανίζουν την Ελλάδα: κρατισμός, πελατειακό

καθεστώς, διαφθορά, διαπλοκή, ευνοιοκρατία προς «ημετέρους» και συντεχνίες, ανεξέλεγκτη σπατάλη, λανθασμένες αποφάσεις και προσανατολισμοί, απαρχαιωμένη διοίκηση, προβληματική δικαστική εξουσία.

Οι αριστερές και εθνικιστικές ρητορείες περί προτεραιότητας της οικονομίας και περί εξωτερικών υπευθύνων συγκαλύπτουν τις πραγματικές αιτίες της χρεοκοπίας, συγκαλύπτουν την ενοχή του πολιτικού συστήματος και της εγχώριας πολιτικής και οικονομικής ελίτ.

Έχουν δε αποτέλεσμα την εξάπλωση ενός αντιευρωπαϊκού λαϊκισμού, την έξαρση ενός ανερμάτιστου εθνικισμού και μιας ανέξοδης αντιιμπεριαλιστικής ρητορείας, που επιβάλλουν την κυριαρχία του δογματικού ιδεολογικού λόγου, την δαιμονοποίηση των διαφορετικών αντιλήψεων και την απαξίωση των φορέων τους.

Κυριαρχεί δηλαδή μία θεολογική αντίληψη η οποία αυτοπαρουσιάζεται ως κάτοχος της μοναδικής αλήθειας, εξοβελίζοντας οποιαδήποτε διαφορετική γνώμη είτε ως λανθασμένη ή «αντιεπιστημονική» είτε ως «ραγιαδισμό».

Όλα αυτά καθιστούν δύσκολο έναν ουσιαστικό διάλογο και συντελούν στη λήθη της πολιτικής.

Πράγματι, η διαμάχη ανάμεσα στους υποστηρικτές του ευρώ από τη μία και στους αντιπάλους του από την άλλη έχει ως αποτέλεσμα να ανάγονται τα προβλήματα σε οικονομίστικη αντιμετώπιση και να χάνεται το ουσιώδες, το πολιτικό διακύβευμα, δηλαδή η ριζική αλλαγή του πολιτικού συστήματος.

Η άποψη ορισμένων αριστερών και εθνικιστών για έξοδο από το ευρώ χωρίς αλλαγή του πολιτικού συστήματος, δίνει την πρωτοκαθεδρία στους πολιτικούς αντιπροσώπους, στα κόμματα και στο αποτυχημένο πολιτικό σύστημα.

Το ίδιο και η αντίθετη άποψη για παραμονή στο ευρώ.

Όμως το σύστημα αντιπροσώπευσης που εγκαθιδρύθηκε πριν από δύο

αιώνες, περίπου, μπορεί να λειτούργησε στο παρελθόν, αλλά σήμερα έχει αποτύχει και δεν εκφράζει τα ευρέα στρώματα του πληθυσμού.

Δεν πρόκειται μόνο για κρίση του αντιπροσωπευτικού συστήματος, αλλά για θεμελιώδη αποτυχία και άρα αδυναμία του να λειτουργήσει δημιουργικά για την κοινωνία ακόμη και με «αριστερές» κυβερνήσεις.

Το δε ελληνικό ολιγαρχικό σύστημα έχει αποτύχει παταγωδώς. Το σύστημα αυτό επιβάλλει και απαιτεί την κυριαρχία των κομμάτων, των ολίγων «ειδικών», τεχνοκρατών και γραφειοκρατών.

Αντιθέτως, η δημοκρατία στηρίζεται στην προτεραιότητα της πολιτικής, στην κυριαρχία του δήμου και των πολιτών.

Στη δημοκρατία δεν υπάρχει κυριαρχία των «ειδικών». Οι οικονομολόγοι και οι τεχνοκράτες είναι εκτελεστικά όργανα, εκλεγόμενα και συνεχώς ελεγχόμενα από τους πολίτες.

Το ζητούμενο, λοιπόν, σήμερα είναι η συγκρότηση μιας νέας πολιτικής και ενός πολιτικού-κοινωνικού υποκειμένου και όχι κυβερνήσεις δεξιές, κεντρώες ή αριστερές.

Το κύριο στοιχείο της αναγκαίας αλλαγής στο πολιτικό σύστημα θα πρέπει να είναι η προτεραιότητα της πολιτικής, δηλαδή συμμετοχή της κοινωνίας στη λήψη των αποφάσεων, στη θέσπιση των νόμων και στον έλεγχο της εξουσίας – αυτή είναι η θεμελιώδης δημοκρατική αρχή.

Γιώργος Ν. Οικονόμου
Διδάκτωρ Φιλοσοφίας, συγγραφέας

Πηγή: [Η Εφημερίδα των Συντακτών, efsyn.gr](http://efsyn.gr)

Από/φωτογραφία: ellogos.net